

[Udenrigsministeren.]

lande, de regeringer, der med så stor overbevisning arbejder for dannelsen af de syv landes frihandelsområde, mener, at juli måned må være tidspunktet for principbeslutningen, så skyldes det en tidsnød, som jeg egentlig tror vi må have forståelse for.

Forholdet er jo det, at med principbeslutningen i Stockholm i slutningen af denne måned er sagen ikke klarert; det er tværtimod kun begyndelsen. Derefter følger et langt og meget svært arbejde. En traktat, en meget vigtig traktat, skal udformes i enkeltheder, skal formuleres i paragraffer, skal have tilslutning af syv landes forhandlingsdelegationer, skal derefter sendes rundt til de syv landes regeringer til godkendelse i regeringerne og underskrift, skal derefter af hver af de syv landes regeringer forelægges parlamenterne til ratifikation. Først når alt dette er sket, er de syv landes frihandelsområde en kendsgerning. Jeg tror, man vil indrømme over for mig, at det er et arbejde, der vil tage tid, og det er af den grund, man fra engelsk og fra svensk side mener, at det har så megen hast, at man ikke tør risikere at miste blot et par måneder; det er på den måde, presset er opstået.

Vi har fra dansk side søgt alligevel at få en udsættelse; vi har søgt at få sagen udsat til efteråret; til trods for at vi vidste, at disse tidsmæssige problemer har eksisteret, har vi bedt om udsættelse til efteråret. Vi har ikke kunnet få den, vi har måttet bøje os for de andres synspunkter, og under disse forhold er det højeste, vi kan opnå, at de seks andre går videre, medens vi får en individuel udsættelse for Danmark. Herom synes jeg i og for sig at det ærede medlem hr. Thorkild Kristensen sagde det rigtige, nemlig at hvis der kan blive enighed om en samlet udsættelse på sådanne vilkår, at det ikke berører de danske landbrugsaftaler, så kan man tage en udsættelse, ellers ikke, og disse betingelser kan efter min bedste overbevisning og efter de forsøg, vi har gjort, ikke opnås. Man kan ikke få en samlet udsættelse; man kan ikke få en udsættelse blot for Danmark på de vilkår, at den ikke skal berøre vore landbrugsaftaler; de lande, vi har indgået aftalerne med, vil være frigjort, hvis vi ikke siger ja til principbeslutningen. Muligheden eksisterer ikke, den er

prøvet; det vil være imod danske interesser at tage en sådan udsættelse for os alene, og jeg må fraråde, at det forsøges.

Flere af de ærede medlemmer, først og fremmest det ærede medlem hr. Per Federspiel, men også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, var inde på kritiske betragtninger vedrørende regeringens undersøgelse af vilkårene for dansk optagelse i de seks landes fællesmarked. Man mente ikke, at disse undersøgelser havde været seriøse nok, man mente ikke, at de havde været dybtgående nok.

En undersøgelse vedrørende dansk tilslutning til de seks må jo i første omgang dreje sig om, hvorvidt der overhovedet er mulighed for Danmark for at opnå et sådant medlemskab, og dernæst, hvis en sådan mulighed eksisterer, da stadig at holde denne vej til medlemskab farbar, stadig at holde døren åben, som vi har kaldt det. Jeg mener, at vi gennem alle foretagne undersøgelser og gentagne kontakter har fået bekræftet, at denne dør stod åben. Senest er det jo i og for sig blevet bekræftet ved den tyske landbrugsminister Lübkes udtalelser til Berlingske Aftenavis, hvor han siger, at dansk optagelse ikke er umulig, men den kan blive svær, og det åbner jo vejen for den udtalelse, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsatte, at spørgsmålet er mere kompliceret end som så. Heri er jeg enig.

Det næste spørgsmål må så være, på hvilke betingelser Danmark kan blive medlem, om vi overhovedet kan opnå særbetingelser. Vi har, som jeg refererede i min tale, foretaget supplerende undersøgelser med hensyn til, om vi kunne opnå den særbetingelse, at Danmark som medlem af de seks blev væsentlig bedre stillet end andre medlemmer af de seks, blev væsentlig bedre stillet end f. eks. Holland, sådan at vi fik lov til at indrømme toldfrie kontingenter for engelske industrivarer og for norske og svenske industrivarer til Danmark. Dette blev ved henvendelse hos kommissionen i Bruxelles ganske klart afslået. Det var ikke noget fåget svar, vi fik; det var et svar, der gik ud på, at dette ikke var muligt; man kunne ikke give et enkelt medlem af de seks adgang til at åbne for toldkontingenter af denne art, og vore samtaler i London viste samtidig, at englænderne ikke ønskede at gå ind på en sådan politik, der ville stride imod bri-